

Antibabička

Večery se nepozorovaně vpíjely do rán dalších dnů a tak se tak nějak stalo, že už byl červenec. Sobota na chatě kousek za Prahou ve znamení cirkulárek a sekaček na trávu. Peřiny v oknech, chodidla od hlíny, dlaně, co voní po malinách, pinpongový stůl, kterému se u nás říká *pinčes* a míčky zatoulané v keřích s rybízem tak trpkým, že se z něho kroutí pusa. Gastronomický masochismus. Na schodech rozložená prostěradla, na kterých se suší hříbky, které tam jako nějakou uměleckou instalaci postupným dokrajováním doplňuje babička. Babička. Oslovujeme, voláme babi. Možná proto, že vůbec není jako ta románová. Nebo vlastně třeba je, jenom ne z *toho* románu.

„Já vím, že to slyšíš pořád, ale vypadáš *úplně* jako Božena Němcová,” vyhrkla na mě asi rok zpátky Tereza, kamarádka kamarádky, se kterou jsme se právě seznámily. Kostrbatě jsem poděkovala, překvapená, protože nejenže to neslyším pořád, ale dokonce jsem to neslyšela nikdy a zmatená z toho, jestli se za takové přirovnání vůbec děkuje. Terezu jsem už od té doby nikdy neviděla a zůstalo mi po ní jenom nutkání prohlížet si pětistovky.

Myslíš, že kdybych to celý přepsala, tak by se z tebe taky maturovalo, babi? Charakteristika osobnosti. Život na dvě stě stránek. Osmnáct kapitol. Bylo by to napínavý. Verneovská babička, která se v důchodu sebrala a procestovala úplně sama celý svět. Šťastná to žena. Babička, která si jako malá prošla válkou, miluje meruňkový knedlíky a fantu. Barví si sama doma nad vanou vlasy. Vždycky červená, nikdy stejná červená. Rudý karamel, hořká chilli čokoláda, mahagon. Píšeme stejně velký tiskací “M” a obě často mhouříme stejný hnědý oči do slunce, protože nerady nosíme sluneční brýle. Babička, která všechny poráží v šachách a pěšcům říká *piňďové*. A to, že pinpongu říkáme *pinčes*, má na svědomí taky ona. Babička, co má jenom jedno prso a kvůli tomu občas jednu ruku třikrát větší než tu druhou. Abstraktní pojem lymfa. Jak to tenkrát s tou rakovinou bylo? Celý to byl jenom omyl? Kde může člověk hledat čerou skříňku babiček, plnou příběhů, na který jejich děti a vnoučata budou vždycky “moc malý”?

Sobota na chatě kousek za Prahou. Lepkavé dusno. Třepotající vzduch tancuje kolem všudypřítomných muškátů. Na těch prostěradlech to jsou vlastně spíš babky. Trochu jsem to předtím přikrášlila, protože hříby vzbuzují bůhví proč větší obdiv. Jíme polárkové dorty a hrajeme americký žolíky. Máme vlastní pravidla, ale to zjistím až dlouho po tom, co už tu nebudeš. Budu se tě zastávat a hádat a vztekat se a nechápavě kroutit hlavou nad tím, jak si může někdo dovést říct, že jsi neuměla hrát karty.

Jestli jsem Božena Němcová tak ty jsi moje antibabička. Rytířka kulatého stolu. Toho plastového z Baumaxu. Na něm se mezi hromádkami karet a miskami od zmrzliny postupně plnicími se vosami válí brýle za 29, rtěnka, kterou nosíš i když víš, že celý den nikoho nepotkáš, vylustěné křížovky - *koukej babi píšeme stejně m, všimla jsi si toho někdy?*- a hromady bulvárních časopisů. S největším nadšením mi ukazuješ rozmazanou fotku dcery Madonny: „Podívej se, já jsem si úplně myslela že jsi to ty.” Zajímavý smích. Ale babi, to není možný. Vzdyť přece vypadám jako Božena Němcová... Teda až na ty oči. Ty mám hnědý. Ty mám tvoje.